

[Dagmar Mørk Jensen]

slås, at beløb over 1.000 kr. skal specificeres i de offentliggjorte regnskaber. Det blev som bekendt allerede i 1984 slået fast, at teksten skulle forstås sådan, at også virksomheders og organisationers bidrag skulle offentliggøres.

Det, det gælder om, er naturligvis at finde den rette formulering, der både tilgodeser den åbenhed, der bør være i et demokrati, og den adgang til at have sin politiske overbevisning for sig selv, som vi også anser for en demokratisk ret. Men det problem har man kunnet løse i andre demokratier, og så lykkes det formentlig også i udvalgsarbejdet.

Det, der er væsentligt, er, at der må åbenhed til, så vælgerne kan skønne over, hvilke kræfter der støtter de forskellige partier. Derfor er det radikale venstre, som allerede sagt, positivt over for forslaget.

Brusvang (CD):

Centrum-demokraterne har også ved adskillige lejligheder tidligere haft anledning til at tage stilling til dette forslag, og vi har ikke kunnet acceptere det. Dette standpunkt har ikke ændret sig. CD har ikke for sit vedkommende lagt skjul på, at vi modtager private bidrag både fra private personer og fra erhvervsorganisationer. Størrelsen af disse beløb har vi ikke ønsket at offentliggøre. Det skylder vi også de pågældende bidragsydere.

Jeg indrømmer, at situationen ville være en anden, hvis der i dette land var statstilskud til de politiske partier, men det er jo ikke tilfældet. Vort standpunkt her har været, at det måske egentlig kunne være rimeligt, om man havde et sådant statstilskud, som man jo kender i visse andre lande, bl.a. i Vesttyskland, fordi dette at drive et politisk parti nu engang er en meget bekostelig affære, og fordi de politiske partiers eksistens og virke er nødvendigt, for at demokratiet kan fungere.

Men vi har ikke disse statsbidrag. Hvis vi havde dem, var situationen en anden. Så kunne vi overveje rimeligheden i, at disse midlers anvendelse også skulle offentliggøres.

Albrechtsen (VS):

Da SF og VS fremsatte dette forslag sidste forår, fik forslaget en positiv tilslutning fra ordførerne for socialdemokratiet og det radikale venstre, mens bl.a. venstre og de konser-

vative afviste forslaget. Det var særlig bemærkelsesværdigt, at disse partier afviste forslaget, når man tager i betragtning, at de ved deres tiltrædelse som regeringspartier netop havde lagt utrolig megen vægt på, at alting nu skulle til at foregå i den yderste åbenhed. Det var jo en af de ting, regeringen førte sig frem med i den første tid. Det var også bemærkelsesværdigt i henseende til, at man f.eks. fra borgerlig side ustandselig kører frem med krav om, at der skal være den yderste grad af åbenhed i f.eks. fagbevægelsens anliggender.

Men den åbenhed skal altså åbenbart ikke gælde noget så vigtigt som, hvor store midler de enkelte partier anvender i en valgkamp, og hvilke større bidrag de nyder godt af. Jeg synes ellers, at det er et emne, som netop falder ind under den åbenhed, som regeringen gik så stærkt ind for til at begynde med, og også et spørgsmål om elementære demokratiske principper.

Der har været ført forskellige argumenter i marken mod forslaget, argumenter også af mere eller mindre teknisk art. Bl.a. er det blevet fremført af hr. Collet, at man skulle sikre den personlige frihed, sikre, at der ikke skete en politisk registrering. Jeg er ganske enig med det radikale venstres ordfører i, at det problem kan løses. Det kan være rigtigt, at der er et problem her, men det kan jo ikke dreje sig om at beskytte mægtige organisationer eller store koncerner o.lign., og jeg er helt enig i, at erfaringerne fra udlandet med hensyn til administrationen af disse ting må kunne drages ind, og de løsninger, der er fundet i andre lande, må kunne bruges også her i Danmark. Jeg må derfor afvise dette argument.

Alt i alt kan jeg ikke se andre argumenter fra borgerlig side mod at gå med til dette her, end at man åbenbart har noget at skjule. Man ønsker ikke åbenheden, og vi kan ikke rigtig få at vide, hvorfor man ikke ønsker den, og så må det jo være, fordi man har noget at skjule. Hvis man ville spekulationerne med hensyn til, hvad det var, man har at skjule, til livs, var der jo intet mere enkelt end at følge hr. Kaj Poulsens forslag og simpelt hen ad frivillighedens vej offentliggøre disse valgkampsregnskaber.

Jeg vil da godt stille de borgerlige det spørgsmål, om sagen kunne løses på den måde, som hr. Kaj Poulsen foreslår, for så var